

et medansvar for alle de år, vi er inde i 1990'erne. Det har Venstre ikke, ikke for de sidste par år.

Opsvinget i 1980'erne startede i midten af 1981. Der gik lidt tid, inden man opdagede det, men det startede i midten af 1981. Det sluttede eller kulminerede i begyndelsen af 1986. Det vil sige, at det er ca. fem år, Schlüterregeringen brugte på at bringe overskud på de offentlige finanser.

Halvfemseropsvinget startede i midten af 1993, og dér, hvor vi kan se, pausen starter, er i midten af 1995. To år med opsving og så pause. De internationale konjunkturer står det godt nok ikke i regeringens magt uden videre at dreje op på, beklageligvis. Danmark vejer for lidt.

Regeringen er fuldkommen enig med dem, der er saglige debattører omkring disse spørgsmål, i, at vi ikke er færdige med arbejdet med at skabe en stabilitetsorienteret økonomi, der gør, at vi kan betale af på gælden. Men den voldsomme kritik af den danske økonomi er efter min opfattelse – for at sige det mildt – ude af proportion med virkeligheden. Hvis vi vil bidrage hver på vores måde – hver fugl synger selvfølgelig med sit næb, men alligevel – kunne vi måske gøre hinanden og befolkningen en tjeneste ved ikke at skabe større mismod, end der er baggrund for.

Der er utrolig mange internationale analytikeres vurderinger af, hvordan den økonomiske situation ser ud i Europa p.t., og jeg har svært ved at få øje på en eneste uden for landets grænser, som ikke er enig i, at de fundamentale forudsætninger for det, vi oplever lige nu, er en vækstpause, nøjagtig som der var vækstpauser i opsvinget i 1980'erne, så jeg er overbevist om, at vi kan fastholde målsætningerne. Vi skal fastholde målsætningerne om hen over årene at få styr på det her, og vi er godt i gang. Det er det lange seje træk, som man ikke skal underkende.

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Enkelte har gjort nogle bemærkninger om Budgetredegørelse 1996, »Velfærdssamfundets veje«. Fru Anne Birgitte Lundholt sagde, at dér havde vi også skrevet, at der skulle arbejdes mere. Det har vi nu ikke skrevet.

Det, vi har sagt, er, at hvis vi sammenligner de foregående tre årtier med de tre årtier, der ligger foran os, er der nogle væsentlige forskelle, man skal være opmærksom på i den økonomiske politik. Fra midten af 1960'erne og frem til nu har vi fået en dramatisk udvidelse og for-

bedring af den offentlige service. Vi har fået højere privat velstand, vi har fået mere fritid. Men vi har fået det, samtidig med at skattetrykket unægtelig er steget ganske betragteligt, og en del af den fremgang i velstanden, velfærden og fritiden, som vi har fået, har vi ikke betalt. Den har vi fået for lånte penge.

Det, der ligger foran os i de næste 20-30 år, er en udvikling, hvor vi i hvert fald ved, at befolkningssammensætningen bliver anderledes. Der bliver flere ældre, som vi skal sørge for, og som vi skal sørge godt for. Af den grund, men også af en lang række andre grunde, vil der være et næsten uafviseligt pres på den offentlige service for at forbedre den, for at nedbringe ventetider, for at klare eksempelvis omsorgen for et stærkt stigende antal ældre.

Det servicepres, vi har indregnet i det, man i budgetredegørelsen kalder serviceforløbet, er ikke en overdådig smiden om sig med offentlige serviceydelser, men et realistisk forsøg på at sige: Hvad vil den ekstra omsorg, børnepasningen, sygehuse, den nye teknologi, ny, mere virkningsfyldt, men også dyrere medicin osv. kræve af os, og hvad skal der til for at imødekomme det?

Når vi så samtidig ser for os, at vi skylder vore børn og børnebørn i denne periode i alt væsentligt at afvikle den offentlige gæld, betyder de tre ting, den ændrede befolkningssammensætning, velfærdspresset og gældsafviklingen, at man ikke også har mulighed for i ugentlig arbejdstid og i livsarbejdstid at tage velfærd hjem i samme omfang som i de foregående 30 år. Langtfra.

Man kan faktisk sige, at hvis man ikke vil acceptere et stigende skattetryk, og det kan vel allerede af hensyn til den internationalisering, der sker, være vanskeligt at forestille sig, ja, så vil det stille krav om, at vi arbejder ikke mere, men nogenlunde i samme omfang ugen igennem og livet igennem, hvis vi vil have de andre ting, og at vi er i stand til at føre en økonomisk politik, der kan bringe de mennesker, der i dag ikke kan få lov til at arbejde, i arbejde.

Det, vi skal se for os i den periode, er selvfølgelig også et mere fleksibelt arbejdsmarked, hvor man i perioder arbejder mere end den overenskomstsmæssige tid, i andre perioder i mindre, og hvor man frem for alt har mulighed for at mere gradvist at forlade arbejdsmarkedet, end det er almindeligt i dag.

Det vil sige, at det bliver en vigtig opgave at etablere et arbejdsmarked, som er attraktivt for